

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.108/2025/20.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. június 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2025. július 1-jén kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2024. december 5. napján kihirdetett 12.B.6/2024/91. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés tartamát 8 (nyolc) évre súlyosítja.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Rendőr-főkapitányságon T:97/2022. tételszám 1. sorszám alatt kezelt szagmaradvány, és a Miskolci Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I.174/2024/2-4. sorszám alatt nyilvántartott anyagmaradványok lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült 35 134 (harmincötezer-százharmincnégy) Ft büntetőügyi költséget a vádlott viseli.

A vádlott tényleges tartózkodási helye: Tiszalöki Országos Büntetés-végrehajtási Intézet.

A másodfokú határozat ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés], járművezetés ittas állapotban vétségében [Btk. 236. § (1) bekezdés] és járművezetés az eltiltás hatálya alatt büntettében [Btk. 239/B. § (1) és (2) bekezdés]. Ezért – halmazati büntetésül – 6 év 8 hónap szabadságvesztésre, 7 év közügyektől eltiltásra és végleges hatályú közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította. Határozott a bűnjelekről, mely során a vádlottól lefoglalt 100 Ft készpénzt a lefoglalás megszüntetése mellett a bűnügyi költség biztosítására visszatartotta. Az eljárás során rögzített egyes biológiai minták és nyomok lefoglalását megszüntette és megsemmisítésüket rendelte el (szagmaradvány, biológiai anyagmaradványok), így döntve a bűnjelként nyilvántartott sörösdobozról is. Kötelezte továbbá a vádlottat 1 717 416 Ft bűnügyi költség viselésére.

[2] Az ítélet ellen két irányban jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyészség kizárólag a vádlott terhére, a kiszabott szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának felemelése érdekében terjesztett elő jogorvoslatot. Perorvoslata indokolásában kiemelte, hogy a büntetés kiszabásakor irányadó büntetési tételkeret öt évtől húsz évig terjedő szabadságvesztés, amelynek középmértéke tizenkét év hat hónap, továbbá a vádlott a hozzátartozója sérelmére valószínűsítette meg az élet elleni bűncselekmény kísérletét, nagyobb nyomatékkal kell értékelni a többszörös halmazatot, a terhelt büntetett előéletét, az ittas járművezetés elszaporodott voltát, ezért a büntetési tétel középmértékét megközelítő szabadságvesztés kiszabását és ehhez igazodó közügyektől eltiltás alkalmazását tartotta indokoltnak. Utalt még arra, hogy az eljárás során az anyagmaradványokat és a szagmaradványt a nyomozó hatóság nem foglalta le, ezért a lefoglalás megszüntetése szükségtelen volt, így ezen rendelkezés mellőzendő (Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Főügyészség Bfk.1046//2022/225.).

[4] Másfelől a vádlott és a védő elsődlegesen az emberölés büntettének kísérlete vonatkozásában felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében éltek jogorvoslattal (elsőfokú bírósági irat 91. számú jegyzőkönyv). A védő utóbb részletesen írásban indokolta a fellebbezését (7. számú másodfokú irat). Nem vitatta a közlekedési bűncselekményekben való vádlotti felelősséget, de az emberölés büntettének kísérlete helyett a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő segítségnyújtás elmulasztása büntettének kérte minősíteni a terhelti cselekményt és a büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet részben megalapozatlan. A vádlott következetesen tagadta ugyanis azt, hogy szándéka, akár eshetőlegesen is kiterjedt volna a sértett halálára. Nem volt meghatározható a sértett gépjármű vonalába történő

belépésének helye, és így a sértett és a gépjármű közötti távolság sem. tanúl tanú vallomását megbízhatatlannak tartotta, azt számtani túlzások jellemzik. Mindezek miatt a tényállás helyesbítését tartotta szükségesnek. Vitatta továbbá, hogy az elütési sebességnek ne lett volna szerepe, mivel a szakértő által megállapított elütési sebességtartomány mellett jellemzően töréses és nem halálos sérülésekkel kell számolni. A büntetés enyhítését indokolja az a tény is, hogy a sértett megbocsátott a vádlottnak, aki két bűncselekményben beismerte a bűnösségét, valamint a jelentős időmúlás. Hivatkozott arra is, hogy a vádlott a bűncselekmények elkövetésének idején alkoholfüggőségben és nyugtatók okozta függőségben szenvedett, melyek kóros elmeállapottal egyenértékűek.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.75/2024/15. számú észrevételében az ügyészségi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi jogorvoslatokat nem találta megalapozottnak. Rámutatott, hogy a terhelt első, 2022. július 21. napján 5 óra 30 perctől fogatosított kihallgatása több szempontból súlyosan törvénysértő. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a kihallgatás kezdetén ugyanis a vádlott véralkohol koncentrációja 1,41 ezrelék volt, ami közel van a közepes fokú alkoholos befolyásoltság alsó határához, ezért a vádlott helytállóan hivatkozott arra, hogy ekkor még ittas állapotban volt. Törvénysértő továbbá az is, hogy a vádlottat ekkor védő távollétében hallgatták ki, mivel bűnügyi őrizetben volt. Első kihallgatásakor két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekménnyel gyanúsították meg a terheltet, akinek ugyan rendeltek ki védőt, de a nyomozó hatóság a jegyzőkönyvben rögzítette, hogy a kirendelt védő elérhetetlennek bizonyult, ennek ellenére helyettes védőt nem rendeltek ki, mert megkísérelték ugyan, de az nem volt eredményes. Az adott helyzetben helyettes védő kirendelése kötelező lett volna, akinek jelenléte nélkül a kihallgatás megtartására nem kerülhetett volna sor. Aggályosnak tartotta az ugyanezen napon 10 óra 49 perctől fogatosított folytatólagos gyanúsított kihallgatást is, hiszen bár a kihallgatáson ügyvédjelölt már jelen volt, de a vádlott véralkohol-koncentrációja még mindig 0,83 ezrelék volt ekkor a szakértői vélemény szerint, ezért irreális a terhelt azon állítása, hogy már az első vallomását is tiszta tudattal tette meg, ezért azt fenntartja. Mindezek miatt a két jelzett gyanúsított vallomást a bizonyítékok köréből kirekeszteni indítványozta, ugyanakkor Terheltl büntetőjogi felelősségét azok nélkül is aggálytalanul megállapíthatónak tartotta.

Utalt továbbá arra, hogy az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát az iratok tartalma alapján (igazságügyi műszaki szakértői vélemények, tanúl tanú vallomása) a [24] és a [27] bekezdésekben ki lehet küszöbölni. Vitatta az élet elleni bűncselekmény kísérlete kapcsán, hogy az távoli kísérlet lett volna, mivel az – véleménye szerint – befejezett és kifejezetten közeli volt. Mindezek miatt az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta, egyetértve a vármegyei főügyészség jogorvoslatában írtakkal.

[6] Az ítéltábla a perorvoslatokat a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[7] A nyilvános ülésen az ügyész és a védő érdemi nyilatkozataikat változatlanul fenntartották, míg a terhelt az utolsó szó jogán továbbra is ártatlanságát hangoztatta az emberölés büntetnének kísérletében, mivel nem állt szándékában a sértett életét kioltani.

[8] Az ügyesség fellebbezése alapos, míg a védelmi jogorvoslatok alaptalanok.

[9] A másodfokú bíróság a védelmi perorvoslatok okára és irányára tekintettel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül, azaz a revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, a tényállás megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmények jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is, függetlenül attól, hogy ki és milyen okból fellebbezett.

[10] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást nagyrészt az eljárási szabályokat megtartva folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a) - h) pont], sem olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) és (2) bekezdés a) - d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, így a törvényszék új eljárásra utasítását eredményezné.

[11] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette és döntően megalapozott tényállást állapított meg, amely azonban kisebb részben hiányos és tért el a bűnügyi iratok tartalmától egyes részletek, így a vádlott által vezetett gépjármű sebessége, a vádlott általi észlelhetőség és az utócslekmények körében [Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pont]. E megalapozatlanság csak szűk körű, amelynek kiküszöbölése a másodfokú eljárásban kötelező (EBH2019.B.9., BH2019.220.). Az ítéltábla ezért a tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében az elsőfokú bíróság által megvizsgált bizonyítékokat érintő ügyiratok tartalma alapján a következők szerint egészíti ki, illetve helyesbíti, orvosolva ezzel a részbeni megalapozatlanságot.

[12] A [24] és a [38] bekezdésben az elütési sebesség 45-50 km/óra (igazságügyi műszaki szakértői vélemény).

[13] A [27] bekezdésben a jármű felé, az úttesten haladó sértett akár 100 méter távolságból is felismerhető volt a vádlott számára (70. számú tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldal).

[14] A [28] bekezdésben a vádlott tanúnak azt mondta, hogy „hülyeséget csináltam, elütöttem a páromat”, de „semmiképpen ne hívja a rendőrséget” (tanú tanúvallomása).

[15] sértett1 sértett 2022. július 20. napjától augusztus 10. napjáig állt kórházi gyógykezelés alatt (nyomozási iratok, kórházi zárójelentés).

[16] A kiegészítéssel és helyesbítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be.593.§ (3) bekezdése értelmében a másodfokú ítélezés alapját képezte.

[17] A törvényszék a büntetőügy helyes eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű közvetlen és származékos bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és összességében az észszerű és logikus gondolkodás szabályai szerint értékelte. Nagy hangsúlyt fektetett a vádlottnak már a nyomozás során megváltoztatott, módosított vallomásaira, amelyeket összevetett az érdektelen tanúk előadásával (tanú1, tanú2), az igazságügyi műszaki szakértő, orvosszakértő külön-külön, majd egyesített szakvéleményeivel. Mindezekre figyelemmel vetette el a sértett szándékos elütését tagadó tartalmú vádlotti védekezést. tanú1 tanú volt az, aki az utcán végig látta a történéseket és határozottan állította, hogy az elütésre fékezés nélkül, a jármű fokozatos gyorsításával került sor. A tanú vallomását a számtani túlzásokat leszámítva alappal, helyesen fogadta el a törvényszék (elsőfokú ítélet [55] bekezdés).

[18] A vádlott által vezetett jármű elütési sebességét az igazságügyi műszaki szakértő hitelt érdemlően kiszámolta, megállapításai aggálytalanok és az elsőfokú bíróság azt elfogadta, azonban ítéletében pontatlan alsó értéket rögzített, amit az ítéltábla helyesbített. A helyszíni nyomokból és tanú1 tanú vallomásából egyértelmű, hogy az elütésre az úttesten, az útpadkától 3,2 méterre került sor és a sértett nem váratlanul lépett, vagy ugrott a személygépkocsi elé. A terhelt bódult állapotára tanú1 és tanú2 tanúk határozottan nyilatkoztak az általuk észlelték alapján, amit az igazságügyi orvos- és toxikológiai szakértői vélemények, továbbá a vér- és vizeletminták objektív módon bizonyítanak.

[19] Részben eljárásjogi kérdés, de a bizonyítékok mérlegelését is érinti, ezért e részben rögzíti az ítéltábla, hogy a törvényszék értékelési körébe vonta Terhelt1 vádlott első gyanúsítotti (2022. július 21. napján 5 óra 30 perctől foganatosított) vallomását, majd ugyanezen a napon 10 óra 49 perctől felvett folytatólagos vallomását is. A másodfokú bíróság – egyetértve a fellebbviteli főügyészség e körben részletezett észrevételével – a Be. 167. § (5) bekezdését alkalmazva a vádlott e két gyanúsítotti vallomását kizárta a bizonyítók közül.

Nem értékelhető ugyanis bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyészség, a nyomozó hatóság, illetve a törvényhely (2) bekezdésében meghatározott hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők *büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével* szerzett meg.

A vádlott az említett két gyanúsítotti vallomását még a nyomozás során visszavonta, arra hivatkozva, hogy kihallgatásakor ittas állapotban volt. Ezzel a ténnyel egyébként a nyomozó hatóság is tisztában volt, és a vádlotti ittas állapotot az igazságügyi orvosszakértői vélemény is bizonyítja. Eszerint az első gyanúsítotti kihallgatásakor Terhelt1 1,41 ezrelékes, a folytatólagos gyanúsítotti kihallgatásakor már csak 0,83 ezrelékes befolyásoltság állapotában volt. Ezen kívül az első gyanúsítotti kihallgatás során a vádlottat két évtől nyolc évig terjedő

szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekménnyel gyanúsították meg és őrizetbe vételét is elrendelték ekkor már. A jegyzőkönyv szerint a védő kirendelése megtörtént, de a kirendelt védő elérhetetlennek bizonyult. Ilyen esetben a Be. 47. § (1) bekezdés c) pontja értelmében helyettes védő jelenlétéről kell gondoskodni. Ezen törvényhely (1b) bekezdése – amely 2020. június 18. napjától már hatályban volt – a kirendelt helyettes védő jelenléte az eljárási cselekményen kötelező. Helyettes védő Terhelt1 első gyanúsítottai vallomása nem vett részt. Ezt követően pár órával később, a folytatólagos gyanúsítottai vallomás felvétele már ügyvédjelölt jelenlétében történt, viszont még ekkor is 0,83 ezrelékes véralkoholszint volt igazolt, mely enyhe fokú alkoholos befolyásoltságnak felel meg. Ez már nyilván jóval enyhébb ittasság, de a befolyásoltság állapota vitathatatlan és elvárható a nyomozó hatóságtól, ismerve a kezdeti súlyos ittas állapotot, hogy a megalapozottan gyanúsítható vagy terhelt személynél a teljes kijózanodást bevárja a kihallgatásig. Ezért az ítéltábla osztva a másodfokú ügyészség érveit, e vallomást is kirekesztette a bizonyítékok sorából annak megjegyzésével, hogy a vádlotti nyilatkozat irreális, miszerint már az első gyanúsítottai vallomását is tiszta tudattal tette meg.

Az értékelhető terhelő bizonyítékok szűkülése ugyanakkor a tényállás megalapozottságát és a vádlott büntetőjogi felelősségét nem érintette, mert tanú1 tanú vallomása, továbbá az egyesített igazságügyi orvos- és műszaki szakértői vélemény egyértelműen cáfolják a vádlott védekezését, miszerint a sértett váratlanul lépett a jármű elé és ezért következett be az elütése. Ezzel szemben részben közvetlenül, részben közvetett módon arra vonható megalapozott következtetés, hogy a vádlott célzottan ütötte el az úttesten az őt megállítani akaró sértettet.

[20] Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást – a vádlotti védekezést elvetve – tanú1 és tanú2 tanúk vallomására, az igazságügyi szakértők (orvos, toxikológiai, műszaki, közlekedés-pszichológiai és elmeorvosi) véleményeire alapozta és ennek során nem vétett mérlegelési hibát. A tényállást ennek megfelelően valósághűen rögzítette, az iratokkal ellentétes megállapításait az ítéltábla korrigálta. Mindezekre figyelemmel a tényállást kizárólag az élet elleni bűncselekmény kísérlete kapcsán támadó védelmi perorvoslatok nem foghattak helyt.

[21] Az irányadó tényállás alapján törvényes a vádlott bűnösségére vont következtetés és a cselekmények jogi minősítése is megfelel a büntető anyagi jognak. A vádlott elkövetéskori aktuális tudattartalmára, így szándékára, az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatása szerint az ügyben feltárt alanyi és tárgyi tényezők alapján lehet következtetést vonni azzal, hogy a felelősség alól nem mentesítő, önhibából eredő ittasság miatt a III. Büntető Elvi Döntésnek megfelelően az alanyi tényezők is az objektív tényeken keresztül vizsgálандók. Ebben a fontos kérdésben az idézett elvi döntés nyomán kialakult és a Kúria által jelenleg is fenntartott bírói gyakorlat egységes (Kúria Bfv.I.1276/2022/6.).

[22] A törvényszék részletesen megindokolta és a bírói gyakorlattal is alátámasztotta a döntését, hogy az emberölés büntettének kísérletét miért állapította meg a vádlott terhére és miért nem értett egyet a védő enyhébb minősítés [segítségnyújtás elmulasztásának büntette, Btk. 166. § (1) és (3) bekezdés] megállapítását célzó érveivel. Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság e körben kifejtett indokait. Az élet elleni bűncselekmény kísérletének kiváltó

oka, a nappali, jó látási körülmények, ezáltal a sértett észlelhetősége, a viszonylag nagy teljesítményű és méretű személygépkocsival való fokozatos gyorsítás, majd a sértett 45-50 km/óra sebességgel, fékezés nélküli elütése egyértelműen azt igazolja, hogy a vádlott szándéka sértett életének kioltására irányult és tudata – ahogy azt a törvényszék az ítéletében helyesen rögzítette – eshetőlegesen átfogta, hogy ilyen sebességgel történő elütés mellett a halálos eredmény bekövetkezhet. Ezt alátámasztotta az igazságügyi műszaki- és orvosszakértői vélemény is. Emellett a vádlotti szándékot erősíti az a tény is, hogy az elütést követően, ami nyilvánvalóan észlelhető volt a terhelt számára, a helyszínen nem állt meg, hanem továbbhajtott és tanú2nek ezután tette azt a kijelentést, hogy „hülyeséget csináltam, elütöttem a páromat”, de „semmiképpen ne hívja a rendőrséget”.

[23] Egyetértett a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség észrevételében a vádlott terhére rótt legsúlyosabb cselekmény kísérlete kapcsán azzal, hogy ez a kísérlet befejezett volt és nem távoli – ahogy ezt az elsőfokú ítélet tartalmazza – hanem közeli. A vádlott az elkövetési magatartást az emberölés büntette vonatkozásában teljes egészében kifejtette, azonban az eredmény (halál) rajta kívülálló okból nem következett be, figyelemmel az egyéb sérülések mellett a koponyát ért többszörös repesztett sérülésekre és a traumás keményburok alatti, valamint lágyburkok közötti vérzésre. A tárgyi tényezők tükrében az eshetőleges ölési szándék megállapítása kifogástalan, mely egyébként közel áll a direkt szándékhoz. Gépjárművel az úttesten álló személyt elütni nem csekély sebességgel egy nagyobb tömegű személygépkocsival, mindenképp felveti a halálos sérülés lehetőségét még a laikus, természetes szemléletben is.

[24] Az emberölés büntettének kísérlete mellett bűnhalmazatban megállapított közlekedési bűncselekmények jogi minősítése is törvényes, ezek elkövetését a vádlott mindvégig beismerte és azt a védő sem vitatta. A törvényszék e körben rögzített indokai helytállóak.

[25] A büntetés kiszabása során irányadó szempontokat az elsőfokú bíróság alapvetően helytállóan feltárta. A vádlott személyiségzavarának ugyanakkor nincs enyhítő hatása, mivel az a kóros elmeállapot szintjét nem éri el és a cselekmény elkövetését nem segítette elő és nem is könnyítette meg (56/2007. BK vélemény II/4.).

[26] A védő által a terhelt alkoholfüggősége és nyugtatók okozta függősége szintén nem értékelhető a vádlott javára – bár azt a kóros elmeállapottal egyenértékűnek véleményezte a szakértő – de a jelen cselekmények szempontjából a beszámítási képességét semmilyen formában nem érintette és a cselekmény elkövetésére segítő, könnyítő hatása sem volt.

[27] Az emberölés büntette kísérleti szakban maradásának enyhítő hatása minimális, hiszen az befejezett és közeli volt. Ugyancsak csekély nyomatékkaal bír a bűncselekmény elkövetésétől a jogerős elbírálásáig eltelt, nem egészen három év időmúlás.

[28] Nem a bűnhalmazatnak (kétszeres értékelés tilalma folytán) van súlyosító hatása, hanem a kettőnél több bűncselekmény halmazata az, amit a vádlott terhére kell figyelembe venni a büntetés kiszabásakor (56/2007. BK vélemény III/6.).

[29] Nyomatékos súlyosító körülmény elsődlegesen az élet elleni cselekmény kapcsán, hogy a bűncselekmény elkövetésekor a vádlott súlyos fokú alkoholos befolyásoltság állapotában volt (56/2007. BK vélemény II/2.).

[30] Nem értékelhető viszont a vádlott terhére súlyosító körülményként (szintén a kétszeres értékelés tilalma folytán), hogy a járművezetéstől eltiltás hatálya alatt állt, hiszen ez alapozta meg a Btk. 239/B. § (1) bekezdésében írt, de a (2) bekezdés szerint minősülő és büntetendő járművezetés eltiltás hatálya alatti büntetett.

[31] Az így helyesbített, részben kiegészített bűnösségi körülményeket értékelve az ítéltábla álláspontja szerint a büntetett előéletű vádlottal szemben a büntetési tétel alsó határának (5 év) közelében kiszabott 6 év 8 hónap szabadságvesztés büntetés eltúlzottan enyhe és nem szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat, ezért azt a rendelkező részben írtak szerint 8 évre súlyosította, mert e büntetés áll arányban az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával és a vádlott személyiségében rejlő nagyfokú társadalomra veszélyességgel. E büntetés már tetтарыыos és kifejezi az egyéniesítést is. A joghátrány megválasztásakor kiemelt jelentőséget tulajdonított a másodfokú bíróság az általános megelőzés szempontjainak, mert a régió területén az ittasan, illetve ittasan közúton gépjárművel elkövetett bűncselekmények száma az ítéltábla gyakorlata által is tapasztaltan növekszik, a közlekedés morálja romlik, ezért a közúti közlekedés rendjét sértő cselekmények visszaszorítása alapvető társadalmi érdek, melyhez a büntetőbírósági ítélet is segítséget nyújthat, jelezve a társadalom felé, hogy ilyen súlyos bűncselekményt közúton elkövetőknek a törvény szigorával kell számolni.

[32] Itt kell utalni arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének [124] bekezdésében a büntetési tétel alsó határát tévesen jelölte meg 1 évben, mert az helyesen 5 év, ezért értelemszerűen a [126] bekezdésben a halmazati büntetés alsó határa sem 1 év, hanem, így a [127] bekezdésben rögzített középérték nem 10 év 6 hónap, hanem, ahogy erre a fellebbviteli főügyészség az átiratában rámutatott, 12 év 6 hónap, figyelemmel a Btk. 80. § (3) bekezdésében írtakra is, mivel a halmazati tételkeret öt évtől húsz évig terjedő szabadságvesztés és a középérték számításánál ez az irányadó.

[33] A szabadságvesztés súlyosítása mellett a közügyektől eltiltás mellékbüntetést az ítéltábla érintetlenül hagyta. Indokoltan került sor a Btk. 55. § (2) bekezdése alapján a járművezetéstől eltiltásra, és a Btk. 56. § (5) bekezdése értelmében törvényes annak végleges hatálya is.

[34] Törvényes a szabadságvesztés végrehajtási fokozata, valamint annak megállapítása, hogy a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra.

[35] Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása, továbbá a bűnügyi költségről és a lefoglalt 100 forintról hozott rendelkezések szintén megfelelnek a törvénynek.

[36] Az ítéltábla a szagmaradvány, illetve az egyes biológiai anyagmaradványok lefoglalásának megszüntetéséről hozott rendelkezést mellőzte. Ennek indoka az, hogy a nyomozó hatóság a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet 1. § (1b) és (1c) bekezdéseire figyelemmel ezen bűnjeleket nem foglalta le, amit igazol a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv 5. oldala, ezért értelemszerűen a lefoglalásuk megszüntetéséről nem kellett határozni, ahogy tette ezt a törvényszék.

[37] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a szükséges részekben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

[38] A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésén, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről hozott rendelkezés a Be. 613. § (1) bekezdésén alapul.

[39] A vádlott időközben megváltozott tényleges tartózkodási (fogvatartási) helyét a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján került feltüntetésre.

[40] A másodfokú ítélettel szemben – ellentétes döntés hiányában – fellebbezésnek a Be. 615. § (1) és (2) bekezdései értelmében nincs helye.

Debrecen, 2025. július 1.

Dr. Háger Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó József s.k. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 12.B.6/2024/91. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.108/2025/20. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. július 1.

Dr. Háger Tamás s.k.
a tanács elnöke